

Theona Balan

SUFLETUL TĂU
S-A NĂSCUT
SĂ FIE LIBER

Misiunea Sufletului și Abundența Divină

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

*Azi este cea mai bună zi
din viața ta.*

BOOKZONE

Cuvânt-înainte

Dragă cititorule,

Această carte îți va oferi o cu totul altă perspectivă despre misiune, bani, carieră, muncă, prosperitate. Această carte îți va oferi perspectiva divină, perspectiva înaltă a vieții tale pe acest pământ și te va ajuta să îți amintești că ești o ființă divină cu puteri nebănuite; iar faptul că, pe lângă latura umană, tu ai și o latură divină îți dă posibilitatea să co-creezi, împreună cu Divinitatea, împreună cu Dumnezeu, viața pe care ți-o dorești.

Această carte îți va reda curajul să visezi măreț, să îți urmezi visurile și să îți amintești darurile sufletului pe care le deții și cu care te-ai născut și ai fost creat.

Această carte îți va reaminti faptul că ești o ființă extraordinară, un suflet într-o continuă evoluție, o ființă infinită. Această carte te va purta într-o călătorie spre părți nebănuite ale Ființei tale.

Iar pe măsură ce se schimbă lucrurile în interior, se vor deschide noi posibilități, noi uși, la care nici nu visezi în acest moment. Te așteaptă noi aventuri care te vor conduce spre comori nebănuite ascunse adânc înăuntrul tău!

Intenția mea cu această carte este să te ajut să îți redescoperi scopul înalt și chemarea sufletului tău și să îți dau curajul să le trăiești și să le manifesti.

Așadar, dragă cititorule, deschide-ți inima și sufletul și lasă-mă să îți arăt cât de ușor este să materializezi ceea ce îți dorești cu adevărat, făcând echipă cu Divinitatea, pentru a putea manifesta binele cel mai înalt pentru tine și pentru ceilalți.

Deschide-ți inima și sufletul și începe să trăiești viața pe care sufletul tău a venit să o trăiască. Ești pregătit?

Capitolul 1

Misiunea sufletului

BOOKZONE

Cum a început călătoria mea

Este important să încep cu povestea mea de viață. O dată, pentru că sunt convinsă că te vei regăsi într-o mai mică sau mai mare măsură în ea și apoi, pentru că vei înțelege mai bine cum viața ne împinge pe cele mai nebanuite căi spre misiunea pentru care am venit pe acest pământ. Așadar, oriunde te-ai afla în acest moment, să știi că ești exact în locul potrivit. Nu există greșală dacă înveți ceva din ea. Nu există alegeri nepotrivite dacă, în loc să accepți postura de victimă, observi și înțelegi ce vine să te învețe acea situație și spre ce te ghidează ea.

M-am născut în urmă cu 35 de ani într-un orașel de provincie. Am avut o copilărie și o adolescență frumoase.

Am fost foarte răsfățată de toată lumea și credeam că totul mi se cuvine, fără să depun prea mare efort. Dar viața avea să îmi dea niște lecții mai târziu, niște palme usturătoare, palme pentru care acum mulțumesc, fiindcă le consider cele mai de preț cadouri, care m-au ajutat să cresc și să evoluez într-un timp foarte scurt și, de ce nu, să ajung să scriu astăzi această carte.

Mi-am luat zborul din sânul familiei la 18 ani, când am venit la București la facultate. Îmi amintesc și acum cu câtă nerăbdare și neliniște așteptam să-mi iau viața în propriile mâini. Câte visuri și planuri aveam! Mereu am fost o optimistă și o visătoare. Și asta m-a ajutat să trec peste toate cu zâmbetul pe buze, chiar și atunci când lucrurile nu erau așa roz precum mi-aș fi dorit. Am trăit în câțiva ani cât alții în douăzeci și am avut multe suferințe și coborâșuri. Am crezut că le știu pe toate, m-am grăbit să experimentez cât mai multe.

La acea vârstă visam să am bani, mă vedeam o femeie de succes, bogată, puternică și independentă și eram dispusă să muncesc din greu ca să ajung acolo. Nu suportam să îmi văd prietenele renunțând la viața lor, la prieteni și la activitățile lor atunci când intrau într-o relație.

Eu aveam grijă ca bărbatul de lângă mine să fie conștient că nu voi renunța la nimic din ce este al meu pentru el. Și o mare parte din energie mi-o consumam asigurându-l că „nu am nevoie” de nimic și că mă descurc foarte bine și singură.

Mă gândeam cu groază la relațiile de odinioară, când femeia era supusă, controlată și condusă de capul familiei, bărbatul. Mi se părea o jignire ca noi, femeile, să rămânem în același stadiu ca în urmă cu treizeci-patruzeci de ani, așa că îmi negam orice pornire romantică și sensibilă. Credeam că femeia evoluată trebuie să fie independentă, dură, hotărâtă, în competiție cu bărbatul, dominatoare.

Îmi doream să am tot ce avuseseră bărbații de succes din toate timpurile și de care noi, femeile, fuseserăm private: bani, succes, recunoaștere, independență, libertate de mișcare, dreptul la educație și la carieră, dreptul de a alege să nu mă ocup eu de treburile casei și câte și mai câte îmi doream eu atunci.

Îmi impuneam asta în fiecare zi și chiar reușeam să mă apropii de o parte din cele de mai sus. Însă, după o perioadă, oboseam. Mă simțeam vlăguită, fără motivație, fără dorința de a continua.

Apoi mă învinovățeam că nu pot ține pasul cu „succesul”. Mă simțeam rușinată, descumpănită, incapabilă să dobândesc ceea ce îmi propusesem. Înotam contra curentului și nu îmi dădeam seama de ce nu înaintam. Curentul împotriva căruia încercam să înaintez era adevărata mea esență, adevărata mea misiune.

- Ai simțit vreodată că drumul îți este îngreunat de obstacole?
- Ai simțit și tu, la fel ca mine, că mergi împotriva vântului?
- Ți s-a strâns vreodată stomacul făcând ceva ce nu simțeai că trebuie făcut, și totuși făceai?
- Trăindu-ți viața de zi cu zi, ai avut vreodată senzația de gol, ai simțit vreodată că ceva din tine îți spune că nu ești pe drumul care trebuie, pe drumul tău care te împlinește?

Ei... Toate acestea le-am simțit eu, la un moment dat. Și cum „rețeta” de până atunci nu funcționase pentru mine, am întors foaia și am încercat o rețetă nouă ce mi s-a prezentat a fi de mare succes.

Așadar, m-am răsucit cu 180 de grade și am încercat exact opusul a ceea ce îmi dorisem inițial, îmbrățișând toate acele lucruri de care fugisem până atunci.

M-am căsătorit, am făcut un copil și am dat tot ce aveam mai bun în mine în acea relație, cu speranța că rolurile de mamă și de soție mă vor împlini mai mult decât cel de femeie de carieră, de femeie independentă și greu de mulțumit!

Am renunțat la timpul meu, la prietenele mele, la pasiunile mele, la păreri, la visurile și planurile mele de viitor, la idealurile mele. Am iubit, am trăit intens, m-am lăsat dusă de val și m-am îndrăgostit, m-am grăbit către altar, crezând că el este cel cu care vreau să îmi petrec tot restul vieții și că apogeul fericirii mele îl reprezintă CĂSĂTORIA și FAMILIA.

Am devenit mamă, apoi am trăit multe dezamăgiri într-un timp foarte scurt, dezamăgiri care s-au împletit cu toate neli-niștile și fricile maternității. Totul a fost accentuat de naștere, depresia postnatală și toate schimbările ce au venit odată cu noile roluri, de mamă și de soție. Am plâns, m-am frământat, m-am învinovățit, am regretat, am trăit o adevărată dramă și am ajuns pe marginea prăpastiei.

Nu îmi doream decât să mă trezesc din acest coșmar și să îmi schimb viața. Chiar dacă din afară părea că am totul, sufletul meu nu era fericit. În adâncul sufletului meu știam că nu mă născusem pentru a duce o astfel de viață. Simțeam că trebuie să existe și o altă cale care să mă conducă spre o viață împlinită din toate punctele de vedere.

Ceea ce tu crezi că este o prăpastie este, de fapt, o rampă de lansare.

Îmi aduc aminte ca și când ar fi fost ieri. Am știut cu mult înainte de rostirea cuvintelor „vreau să divorțez” că eram într-o călătorie care se îndrepta către dezastru.

Insistam pe lângă soțul meu, avertizându-l asupra direcției în care ne îndreptam, în speranța că va înțelege și va fi de acord că avem nevoie de consiliere împreună.

El suferise câteva eșecuri și frustrări personale și profesionale, dar am crezut că, împreună, vom trece peste toate.

Deja, după multe certuri și discuții, dragostea pentru el dispăruse, dar eu am fost educată să cred că dragostea înseamnă

angajament și devotament, chiar și când sentimentele dispar, și că nu poți avea mereu încredere în sentimente. Mai ales că exista deja și un copil. Cu toate acestea, îmi era din ce în ce mai clar că, dacă nu se schimbă ceva în căsnicia mea, totul se va termina cu un naufragiu.

Zilele treceau una câte una și eu simțeam că visul meu de a trăi fericită până la adânci bătrâneți alături de bărbatul ales trecea odată cu ele. Totul se spulbera, iar sentimentul meu de neputință devenise copleșitor și insuportabil.

Continuam să gândesc în sinea mea: *„Nu se poate întâmpla una ca asta. Nu mi se poate întâmpla mie. Nu face parte din planul meu. Eu sunt una dintre acele fete care trăiesc fericite alături de prințul lor «până când moartea îi va despărți». Ce s-a întâmplat cu jurămintele noastre?”*

Pe de altă parte, am fost întotdeauna o optimistă incurabilă și, chiar dacă simțeam încotro se îndreaptă căsnicia noastră, șocul de a ajunge în realitate acolo era extrem de greu de înfruntat. M-am văzut în situația de a vrea să fug – deși am căutat să evit gândurile de acest fel multe luni înainte de divorț.

Continuam să cred că problema se va rezolva cumva.

Am crezut greșit. Cenușăreasa își pierdea prințul și nu putea înțelege nicicum de ce se întâmpla acest lucru. Era suprarealist, ca și când aș fi urmărit filmul vieții mele. Voiam să fug. Dar, oricât aș fi fugit, nu mai găseam nicio scăpare. Ajunsesem să refuz să mai dorm alături de el. Contactul sexual îl respingeam categoric. Nu mai suportam să mă atingă.

În ultima vreme, fiecare vorbă a lui mă enerva, nu mai puteam avea discuții normale. Situația devenise foarte tensionată. Îmi era frică, foarte frică de ceea ce va urma.

Cum mă voi descurca singură cu un copil?

Unde mă voi muta?

Cum mă voi întreține?

Cum îmi voi anunța familia?

Cum voi mai putea da ochii cu prietenii mei, cu cei care mă admirau pentru familia mea frumoasă?

Cum am ajuns aici?

Cum am permis să se întâmple asta?

Chiar nu se mai poate face nimic?

Sigur asta e viața mea? Sau am un coșmar și cineva se amuză pe seama mea?

Mie, care aveam în față un viitor așa de strălucit, să mi se întâmple una ca asta?

Unde mi-a fost capul? Unde mi-a fost mintea atunci când mama încerca să mă avertizeze că este prea devreme să fac acest pas?

De ce nu am ascultat-o?

Îmi puneam aceste întrebări iar și iar. Îmi răsunau în minte tot mai tare. Nu mai puteam să dorm. Nu mai voiam să mănânc. Nimic nu mă mai putea face să zâmbesc.

Marginea prăpastiei era chiar în fața mea. Ajunsesem să iau calmante ca să rezist și somnifere ca să dorm și uneori nici acelea nu ajutau. O voce îmi repeta încontinuu: „*Theona, ce ai făcut cu viața ta?*”

Aveam doar 24 de ani, dar mă simțeam ca la 80! Obosită, dezamăgită, descumpănită, singură și fără nicio direcție clară!

Plângând, îmi dădeam seama că nu am nimic din ceea ce îmi dorisem. Sau poate că aveam pe hârtie ceea ce mi-am dorit, însă eram total nefericită.

Soțul nu mă mai iubea și nu mă înțelegea, eu nu îl mai iubeam și ajunsesem să nu îl mai suport lângă mine, din cauza răului pe care mi-l făcuse de-a lungul timpului. Așa

gândeam atunci. Acum știu că erau lecțiile mele de viață, lecții necesare evoluției mele.

Profesional, ajunseseam să fiu zero, pentru că nu mă lăsa să mă dezvolt, nu mă lăsa să îmi caut ceva care să mă împlinească; oricum, nu mai aveam timp de nimic pentru mine. Și, pentru că eram atât de nefericită, nici de David, de fiul meu, nu mă mai puteam bucura.

Îmi amintesc foarte clar una dintre ultimele certuri dintr-o noapte. După multe țipete din partea lui și plâns din partea mea, am rămas singură. Atunci mi-am luat o hârtie și un pix și am început să scriu. De ce? Pentru că altfel aveam impresia că voi exploda.

Nu aveam cu cine să vorbesc, cui să mă plâng, cu cine să mă sfătuiesc. Printre șiroaie de lacrimi scriam încontinuu tot ce îmi trecea prin minte. Tot ce simțeam, tot ce mi-aș fi dorit să se întâmple și nu s-a întâmplat, tot ce am visat și nu s-a materializat.

Am scris până dimineață ore în șir; plângeam și scriam. Eram ca în transă; intrasem într-un fel de flux venit din altă dimensiune sau de pe o altă linie temporală și îmi era bine. Evadasem oarecum din acel coșmar și mi-am dat frâu liber gândurilor și trăirilor, înșirându-le pe foaie.

La un moment dat, am început să visez, să scriu cum aş vrea să fie viaţa mea. Cum aş vrea să se schimbe ea, dacă nu ar exista atâtea obstacole.

Am început să scriu și cele mai mici detalii și să simt cu toată ființa mea schimbarea la care mă gândeam. Trăiam atât de viu ceea ce scriam, de parcă vedeam în fața ochilor cum se derula totul. Și filmul meu era atât de frumos, încât nu voiam să mă mai trezesc.

Am scris așa jumătate de agendă. Spre dimineață, cu agenda în brațe, am adormit suspinând. „*Off... ce-am făcut cu viața mea?*”

Acea a fost noaptea care mi-a schimbat cursul vieții. Noaptea ce m-a aruncat adânc în interiorul meu, făcându-mă să-mi amintesc Sursa din care am venit: lumina eternă și de nedistrus, în permanentă mișcare și continuă schimbare, ce ia mereu noi forme, dar rămâne întregă pentru totdeauna.

Atunci mi-am amintit că sunt parte din oceanul infinit, că sunt sămânța divină, și că... de fapt, nimic rău nu mi se poate întâmpla. Mi-am amintit că sunt în siguranță și completă, indiferent de ceea ce mi se întâmpla în trupul meu pământesc, indiferent de ce îmi spun alții.

Și parcă dintr-odată mi-am AMINTIT: că eu am ales această experiență de viață, că ceea ce trăiesc aici și acum este doar o infimă parte din ceea ce spiritul meu are de experimentat.

Și minunea s-a produs! În cea mai neagră noapte a sufletului meu, prin această CONȘTIENȚIZARE a reînceput ascensiunea mea! De la agonie la extaz, de la iad la rai!

După luni de frământări, de căutări, de întrebări mi-am luat copilul în brațe și m-am trezit din nou, luând-o de la capăt într-o nouă călătorie. Deși din afară părea că am pierdut totul... căsnicie, casă, prieteni, capitală, job... acum știam că, de fapt, adevăratele bogății sunt în interior. Și că nimeni nu îmi poate lua nimic din ceea ce am, adevăratele resurse interioare.

Dragă cititorule, atunci când simți că ai ajuns pe marginea prăpastiei, amintește-ți că tu ești salvatorul, tu ești cel mai în măsură să te salvezi, așa că nu mai aștepta pe nimeni și nimic din exterior.

Amintește-ți că ai în interiorul tău TOT și că ești TOT! Nu ai de ce să te temi.